

צל"ש

קול פעמונים

לינה צ'פלין על סרט היפהפה על שתי הכנסיות הרוסיות בירושלים. היתה זאת מלאכת מחשבת, שהיתה חרורה ב... אהבת ארץ ישראל

צל"ג

כותרות מזלזלות

למנהל מחלקת התוכניות צבי (צביקה) שפירא, והרביגים שמתחתי. על זילולם בקהל צופי הטלוויזיה. מחלקת החדשות משרתת כתבות מיובאות עם תרגום בגוף התמונה.

ליבי - תצפית

למפיק, תצפית, המגזין לענייני מדע, טבע ורפואה בניה בן נון, על המהדורה האחרונה של המגזין שהוקדשה לפסיכיהיציור של המטוס כפיר. בן נון עבר את גבולות תוכניתו והפך אותם לתשדירי-שרות של קרן ליבי.

מאחורי הקלעים

היועץ שלא נועצים בו

כפורום החדשות האחרון עלה מעמדו

מדוע התאחרה המהדורה

מהדורת-חדשות בטלוויזיה, שפתי חתה מתאחרת, משולה לעיתון-בוקר המופיע לפניצההריים. מהרורה זאת שודרה ביום השני בשבוע. בהברלי גישות עקרוניים בין עורך מבט, מיכאל קרפין ובין סגנו, רפי קרפין חלבי. בשעות אחר-צהריים החליט קרפין למזג את כל הכתובות, הנוגעות לשביתת-הרופאים, לכתבת-ענק, שתר קרן כמיקשה אחת.

חלבי המנוסה ראה את הקשיים הרכוכים בכך, וניסה להגיא מכך את קרפין. הוא טען שאיחוד הכתובות יסכן את ערכתו בשולחנות-העריכה והרכיב יביא קרוב לוודאי לאיחוד כהתחלת המהדורה. קרפין החליט לעמוד על-שלו ורפי קיבל עליו את הדין.

התוצאה לא היתה רק איחוד כהתחלת מבט - הכתבה שעסקה בנושא המרכזי לא היתה הכתבה הפותחת, אלא שודרה רק כאמצע המהדורה, דבר שהוא כישלון ריווחי.

קרפין איים

בהתפטרות

איום ראשון בהתפטרות השמיע ביום החמישי עורך מבט, מיכאל קרפין, באוזני מנהל חטיבת-החדשות, יאיר שטרן. הסיבה: מאבק בין קרפין ועורך השבוע - יומן אירועים. מיכה לימור.

הרקע למאבק: כתבת היומן על מכירת אדמות בגדה המערבית, בלא רישום בספר רישום-הקרקעות (טאבו), שהוכנה בידי גיל סרן, ורמי גוברניק לליל שבת.

ביום הרביעי הציע הכתב-לשעבר לענייני התנהלות, יגאל גורן, כתבת-תחקיר על נושא דומה. קרפין, שידע על הכנת כתבתם של סרן וגוברניק, החליט להראות ללימור מהו בעל-הכית בהחדשות. לכן פנה קרפין לגורן וביקשו להשלים את כתבתו כדי שתהיה מוכנה לשידור במהדורת מבט ביום החמישי, כדי להביס את לימור.

לימור פנה למנהל חטיבת-החדשות, יאיר שטרן, וביקש ממנו לשמור על בעל-הדין הטיפול בנושא ליומן האירועים.

בעוד שגורן מתקין ביום החמישי את הכתבה לשידור, העביר שטרן את זמנו במסע דילוגים

כאשר התברר לקרפין שאהרון פאפו, איש הוועד המנהל, אסר עליו מלחמה. החליט ליום כתבות, המכונות בעגת שדריי-טלוויזיה, כתבת-בוטלשון, כדי להפיס את דעתם של פאפו וחבריו.

באחד מימי השבוע שעבר, למחרת הניצחון של השמאל בכחירות לאגודת-הסטודנטים בי-אוניברסיטת תל-אביב, הציע קרפין בישיבת הבוקר לכתב מנשה רז לערוך כתבת, תפירת חליפות (בעגת הטלוויזיה: כתבה המבוססת על אימרתו של מנחם בגין על שימעות פרס: עדיין מוקדם שתתפרו חליפות של שרים).

הרעיון המרכזי של הכתבה המוצעת היה לצלם את ראשי מפלגת-העבודה, כשהם מנתחים את ניצחון השמאל בכחירות לאגודת הסטודנטים במסמך ל, מהפך פוליטי בכלל המדינה. תוך תיאור הרברים בצורה נלעגת, רז קיבל על עצמו לצאת להכנת הכתבה, אך בשלב זה התקוממו ותיקי החטיבה, יעקב אחימאיר, חיים יבין ויורם רזין, שטענו כי כתבה כזאת תהיה רחוקה מאוד מלהיות 'עיתונאית'.

אחרי ויכוח ארוך נכנע קרפין לעמדתם של אחימאיר, יבין ורזין.

ידידות והעדרות

אחד מהבודדים שבין כתבי מבט המיורד אישית עם מיכאל קרפין הוא הכתב הצבאי, רן סממה.

ידידות זו מאפשרת לסממה שלא להיות נוכח כחלק גדול מיישובות-הבוקר של המחלקה, תוך שהוא מתעלם מהוראתו של קרפין המטילה חובת-השתתפות על הכתבים.

פסקול

העבודה של לונדון

אחד האבסורדים של רשות-השידור, בעידן טוביה סער, הוא הטלוויזיה אינה נותנת עוד שקופיות פירסומת ל לוח מישר-הרדיו בטלוויזיה. רק האחות החינכית, הטלוויזיה הלימודית, מספקת לצופים שקופיות עם מיכור שידורי הרדיו של קול ישראל וגלי צה"ל. חתונת-השנה של בניין הטלוויזיה היתה בשבוע שעבר: חתונת אלני (בנוגה) בואנוס. מי שריכו את כל הפקות הטלוויזיה מביירות במחצית השנה הראשונה של מילחמת-הלבנון, בנוגה נשא לאישה את רוננית, עובדת לישכת-העיתונות הממשלתית. בישיבת המליאה של רשות השידור, שנערכה בשבוע שעבר, השיב מנכ"ל הרשות, יוסף לסי, לשאלתה של אחד מחברי המליאה, שהתייחסה למשכורת שמקבל מהרשות רזין לונדון מבלי לעבוד. אמר על כך לפי: "המזכב אינו משלמים עליו (על לונדון) עבודה, והוא מסרב לבצעה. הסיבה היא שהממונים עליו אינם מטילים עליו עבודה כלשהי..." לפיר לא ציין כי לונדון עומד להחתום שלוש תוכניות שתשודרנה בחגים, בסוף הקיץ. לשיא חסרת-קדים הגיע נציג המפר"ל במליאת רשות-השידור, צבי ברני

וכושר-שיקולו המישפטי של היועץ המשפטי לרשות-השידור נתן בהן, לדיון עקיף. זה נבע מהדיון בסרט מבט שני של גיל סרן, שעסק בכתיבת ניקמת-הדם בסקטור הערבי. מיכתב-נויפה, שנשלח להנהלת רשות-השידור מידי דורית בייניש מפרקליטות-המדינה, התייחס לשפיטה כאמצעות המירקע, שהביאה למחרת היום לחנינה שהעניק הנשיא יצחק נבון לגיכור סירטו של סרן. בייניש טענה כי הטלוויזיה חטאה למערכת המישפטית, בהימנעותה מהצגת הנימור קים המישפטיים במלואם.

לקראת תום הדיון, כאשר נשאל מנהל חטיבת-החדשות, יאיר שטרן, מדוע לא זימן את היועץ המישפטי של הרשות, נתן כהן, לצפות בסרט לפני הקרנתו, השיב: "אני ממעט להשיג תמך בשירותי, מפני שתשובותי וחוותי-הדעת שלו, שליליות באופן עקרוני, וחסימת חרשות, שנועדה לדוות, אינה יכולה לתפקד עם חוותי דעת כאלה, הרחוקות מחוותי-הדעת של יועצים מישפטיים בכללי-תקשורת אחרים..."

יענין מישפטי כהן כל חוות-דעת שלילית

דוגמה לחוות-הדעת השליליות של כהן התבטאה בדיווח בטלוויזיה על מהלך דיוניה של ועדת כהן לחקירת הטבח בצברה ושאת-אלא. כתוצאה מחוותי-הדעת שלו, פירשה הטלוויזיה עיקרון הסוביידיצה בצורה מחמירה יותר מאשר שאר כלי-התקשורת, וביכלל-סדריו. כהן העלים גם מרמזים של פרקליטות-המדינה, שהיתה מוכנה לנוסח-הדיון פתוח יותר.

עימות: קרפין - שלונסקי

כאחת מיישובות-הבוקר של השבוע התחולל עימות קולני בין העורך הזמני של מבט, מיכאל קרפין, ובין האחראי על הדסק לענייני-חוץ, מנשה שלונסקי, על שהוא נוהג לסיים את עבודתו שעתים לפני שידור מהדורת מבט, ומותיר את השלמת העבודה לעוזריו, מיכאל דורון ופרדי גרזבר.

שלונסקי לא היה מוכן לקבל עלבון זה מצדו של קרפין, שהיה כפוף לו לפני כמה שנים כשהיה כתב רשות-השידור בגרמניה. בהרימו את קולו הגן שלונסקי, על מיומנות כתיבה-הדסק, שאינם זקוקים לדעתו לראשי-הדסק על הראש שלהם עד לרצג האחרון שלפני ההקדנה.

הוועד המשדר

האגף הימני של הוועד-המנהל של רשות השידור מתנגד לחלוטין להארכת מינויו של מיכאל קרפין כעורך מבט לשלושה חודשים נוספים, ולחליפין, להצגת מועמדותו בידי מנכ"ל רשות-השידור, יוסף לסי, כמועמד הנהלה במיכור לתפקיד זה. בראש המתנגדים למינויו של קרפין עומד אהרון פאפו, הרואה, ובצדק, את האפשרות שעדיית מבט בידי קרפין שחזיר אותו לימי החופש הדיווחי של ימי המערך וראשית ימי הליכוד.

כדי למנוע את מינויו של קרפין סופית למישרו זו וזעזע חברי הוועד-המנהל אפשרות של פתיחת מיכור חיצוני לתפקיד. הם רוצים בהצגת מועמדותו של עורך-החדשות של אחד הצהרונים.

על שמועה זו, המתהלכת בעקשנות במסד רונות בניין-הטלוויזיה, הגיב אחד ממקורביו של קרפין: "הוועד המנהל מתנהג כוועד משדך".

שיקול פוליטי

מיכאל קרפין נחשב עוד מימי עבודתו ברדיו כחיה פוליטית, היודעת לקרוא את המפה, ולפעול בהתאם לנתונים שבשטח.

עורך קרפין מילחמה על הגדה

קיסניגרי" בין קרפין ללימור. במהלך מסע-דילוגים זה איים קרפין בהתפטרות. איום זה, הביא את שטרן, סמוך לפתיחת מהדורת מבט, להחליט על שידור כתבתו של גורן. ליגלג אחד מותיקי הכתבים של הטלוויזיה: "מי אמר שצריך בארץ עורך נוסף? כפי ששטרן מנהל את חטיבת-החדשות, תהיה תחרות - דיווחים בין מבט לבין יומן האירועים!"

שטרן, שהגיש שאילתא על קטע-ערום בסרט שהוקרן בטלוויזיה במלאת שנה לנסיגה מסיני. בקטע זה נראו נודיסטים. ברנשטיין ציין שלא ראה את הסרט שעליו הגיש את השאלתה. כבישיבה האחרונה של מליאת רשות-השידור נכחו רק שליש ממיספר החברים במליאה. בין הנוכחים בלטה גילה רם, חברת-מליאה חדשה, המייצגת את הסתדרות-המורים, במקומו של יצחק ולבר.

מובטל-מאונס לונדון אין תפקידים

שהתפטר. ההכרה והתנצלות: מנהל מחלקת-השידור בטלוויזיה, חנוך חסון, מבקש להתייחס לכמה רברים על שידורי יום-העצמאות ותהילה, שפורסמו כמדור זה: "הסיבה היחידה למסירת התוכנית בלי נעמי שמר למפיק הפרטי עידן אגמון (ננו של יעקוב אגמון), היתה שהוא בעל הכוחות הבלעדיות להפקות הטלוויזיה של שמר. העדפנו סידור זה על מישדר יום-העצמאות בלי כלת פרס ישראל, ואין לכך כל קשר לשביתת אמני ישראל. כאשר לצילום הופעת כוכבי תהילה בארץ, נכון שפנו אלינו בנושא זה אלא שלצערני ערך המופע בשבוע העצמאות, כאשר כל צוותי הטלוויזיה היו עסוקים בשידורים אחרים. כך היה גם ביום שבו היו מפקי תהילה מוכנים להעמיד לרשותנו את להקתם. כאשר התברר לשוקה-הפקות הפרטי שנבצר מאיתנו צלם את המופע, ערכה תחרות בין אלפנטי-ל-עד ועוד חברה, וטל-עד קיבל את זכות-הצילום. הם שכרו מהבניין שלושה עובדים להפקת המופע, בנייהם הביא יוסי צמח. לדעת, היה זה מול שלא צילמנו את מופע תהילה, מכיון שהיה בינוני למדי. עלות ההפקה היתה עולה לטלוויזיה מיליון עד מיליון וחצי שקלים. כאשר לתוכנית שצולמה בכל זאת, נברוק אותה כאשר עריכתה תושלם. פרט נוסף: כמה שבועות קודם לכן, הפיק בייביסי, את אותו המופע, בעת ביקור תהילה באנגליה. נשדר את התוכנית הטובה והמתאימה יותר."